

„Ne, myslím to vážně –“ spustila jsem, ale hned mě přerušila.

„Tak už vyklop, proč mi voláš, jinak si budu dělat starosti.“ V pozadí se ozvalo další reptání. Sam se rozesmála a řekla: „Ben ti vzkazuje, že mi to máš říct, jinak ho přivedu k šílenství svými spekulacemi.“

Zazubila jsem se. Ona jistě taky. Pak jsem zvažněla.

Rozhlédla jsem se po Poslední kapitole, starobylém knihkupectví, v němž jsem momentálně stála, a musela jsem objektivně uznat, že představuje splněný sen každého milovníka knížek. Byla to třípatrová kamenná budova přecpaná knihami a s malou kavárničkou, díky níž se vzduchem šířila vůně čerstvě uvařeného kávy, koláčků s lesními plody a skořicových šneků. Cítila jsem, jak mě to tam táhne, jako by mě to lahodné aroma vábilo.

Poté co předtím jeden ze zaměstnanců odemkl hlavní dveře obchodu, courala jsem se za hrstkou zákazníků, kteří se nahrnuli dovnitř. Od té doby jsem nedokázala potlačit nervózní očekávání.

Je to tady. Knihkupectví, ve kterém budu rok pracovat. Srdce mi bušilo a dlaně se mi potily. Černý vlněný rolák, který jsem si oblékla na pomoc proti chladu raného listopadu, jako by mě dusil. Hlava mi třeštila, až jsem si byla jistá, že mám aneurysma.

„Za pár minut se mám setkat se svým šéfem a mám dojem, že jsem dostala infarkt nebo možná mrtvici,“ oznámila jsem.

Sam se na chvíličku odmlčela, načež prohlásila: „Vyjmenuj mi příznaky.“

Všechny jsem je vypočítala a kamarádka každý z nich zaznamenala s „mhm“, z čehož jsem nedokázala odvodit, co si o mém stavu myslí. Nacházela jsem se tři tisíce mil daleko ve své nové práci. Kariéru kni-

hovnice na Martha's Vineyard jsem pověsila na hřebík, abych si splnila bláznivý sen o tom, že odcestuju do nějaké cizí země a budu žít život plný dobrodružství.

„Myslím, že budu zvracet,“ zasténala jsem.

„Dýchej,“ nařídila mi Sam. „Víš, jak na to – nádech na osm vteřin, zadržet na čtyři a výdech na osm.“

Ostře jsem se nadechla. *Auvajs*. „Nejde to. Bolí mě z toho hlava. Vidíš? Mám aneurysma.“

„Nebo tě bolí hlava z nedostatku kofeinu,“ podotkla. „Už jsi měla kafe?“

Když nad tím tak uvažuji, vážně jsem žádné neměla. Byla jsem příliš nervózní na to, abych si ho ráno před odchodem uvařila, takže mi možná hlava doopravdy třeští z kofeinové deprivace.

„Neměla,“ odpověděla jsem. „A chápu, kam tím míříš, ale pořád je mi příšerně nevolno a potím se. Vsadím se, že mám horečku. Třeba je to otrava jídlem ze včerejšího letu. Dala jsem si hovězí stroganov.“

„Ty jsi jedla v letadle?“ Sam zněla skepticky, jako bych přiznala, že jsem slízala zmrzlinu z podlahy v koupelně. Pracovala jako šéfkuchařka, takže mě to nijak zvlášť nepřekvapilo.

„Já vím, já vím,“ bránila jsem se. „Je plné konzervantů. Nejspíš bude do hodiny po mně.“

Nastala delší pauza. Představovala jsem si, jak si Sam nacvičuje poslední slova, aby je měla správně.

„Em, víš, že tě miluju jako svoji sestru, že jo?“ spustila.

No, neznělo to jako začátek slibu přátelství i po smrti.

„Ano,“ přitakala jsem. „Taky vím, že takhle začínáš větu, která se mi nebude líbit.“

„Panikaříš, Em,“ oznámila Sam. Hlas jí překypoval